

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρετα.

Τών θρών μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΩΜΟΣ τήν έβουάδα — μόνον μιά φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έγω έντενάδα — κι' όποτε μου καταβείναι,
Συνοδηματίας θά λέγομαι — γιατί λεπτά δέν έχομαι,
και 'στών Α'θηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδαπτήν,
και εις τήν Ελλάδα όταν — όλιγος νάξια κι' έντροπήν,
Συνοδημιά γιά κάθε χρόνο — **όσα όφράγια είναι μένω.**

γιά τά ίνια έμους μέρη — **ότινα όφράγια και 'σού χίρι.**
Κι' ένα φύλλο έν κρατή — έγινες συνόδηματίας,
κι' όσοις τόν παρ' δέν έδεις — θά τόν εσύ μαύρο φίλι.
Γράμματα και συνοδημιά — άπ' εύθείας κρίς έμέ.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιά δέκαρά.

Έννέα του Γενάρη,
πῶν οι καλικάντζάρου.

Πέντε και δέκα και τετρακόσα,
βροχής πλημύρα κάτω 'στά Λιόσα.

**Καλήμερα του Φασουλή
μέ καραμουζα και βρολι.**

Καλήμερα, Καλήμερα, και πάντα Καλήμερα,
ές τόν καλημερίσωμε τόν Λόρδο τόν άστέρη.
Άφέντη μου, πεντάφεντε, πέντε φορές άφέντη,
ού τόσο μας έγόρτασες ξεράνωμα και γλέντι,
όββαλικεύεις τήν Βουλή και κρυφοκαμαρόνεις
'όπου πατεί τó πόδι σου χρυσάφι φανερώνεις.

Έχεις τήν λίρα πρόσωπο και τó φλωρί στολιδι
αι τήν ούρά του παγωνιού φορές καμαροφουδι,
'έ Λό βασιφε τó μαύρο σου κι' ό Ρού τó σαλιβάρι
κι' γίλιος δού σί προσκυνού, άφέντη καθωβάρα,
αι σου τά 'Ισοζύγια 'στών πεταίνω φορτώνεις
'άπό μεγάλο κίνδυνω τήν τισι μες γλυτώνεις.

Έχεις Δραγούμη Στίερανο μέ διπλωμάτη πένα,
'ό κι' οι Ρωμούνοι σκαχάχτικα, τούς 'πήγε τρία κι' ένα,
'ό 'έχεις κι' άλλων Στίερανο, ποιέμε μεγάλους βιούς
αι μέ τήν Μαύρη Μοίρα μας ψαρευει κοκοδιούς,
αι μόνον ένας στίερανος άληθινός σου λείπει,
'ό γι' αυτόν, άφέντη μου, δέν φθάνου δλ' οι κήποι.

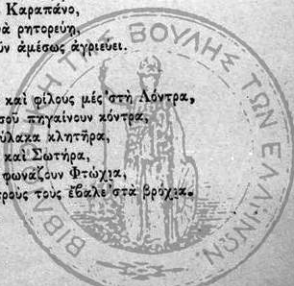
Έχεις και τόν 'Ανάργυρο μέ ζυγαριές 'στη ράχη,
'ό μπρός του κάθε Σιλομών τυφλεις και μουντζιές νάχη,
'ό 'έχεις και 'στά γράμματα τόν Κώστα Κοσσονάκο,
'ό πού νά δώσ' ή Παναγιά νά τόν ιδώ και Διόκο,

και Θεοτόκη λιγερó και Δόν-Ζουάν ιππότη.
όπου νά δώσ' ή Παναγιά νά τόν ιδώ Διστότη.

'Αλλ' έχεις και τόν Τσαμαδό, σπαθάτο μέ αξία,
πού τώρα μέ τόν άτακτο 'λογοφέρ' Εύταξία,
και παρ' όλιγον νά πιαστούν και νά μονομαχήσουν
και 'στά καλά καθουόμενα τó αίμα των νά χύσουν,
'άλλ' εύτωχώς δέν έτριξε τó φλογερό των αίμα
σάν τής Πεντέλης τó νερό, πού πάει ρίμμα ρίμμα.

'Έχεις και Πρόεδρο Βουλής μη βρέξη και μη σταξη,
πού φέρνει κάθε άτακτο σί γνώαι και σί τάξι,
πού τó κευδούνι του βαριά και μέ τó παραπάνω,
και δέν άφίνει ρήτορα, μηδέν τόν Καραπάνω,
'στό ίδιο θέμα τίσοσες φορές νά ρητορεύη,
κι' όταν 'στά πάλκα φερνισθού άμισές άγριεύει.

'Έχεις και φίλους 'στην Φραγκιά και φίλους μέσ 'στη Λόντρα,
πού δέν σου δίνου δανεικά και σου πηγαίνου κόντρα,
έχεις κι' Αύλη Βασιλική και φίλακα κλητήρα,
έχεις κηρόστας και λακί, σί λίνε και Σωτήρα,
έχεις και κόρη όμορφη, πού τήν φωνάζου Φτώγισα,
κι' όλους τής μπόσας τούς γαμπρούς τούς έβαλε 'στά βράγια.

Ἔχεις καὶ τρέπους Ἀγγλικούς, ἔχεις κι' ὄρθα φακόλα,
καὶ σχιδία, πὺν παϊούνα, ἴπὸν νου σου καρμπόλα,
ἔχεις φασκιάς γιὰ φάσκωμα τῆς ἀδειας μας κοιλίας,
ἀλλ' ἔχεις ἴπὸν κατακλωσρὸ καὶ κλώνους τῆς ἰλίας,
κι' εἶσαι τὸ φῶρε τῶν Ρωμηῶν, τὰ μάτια μας κι' ἡ τζόγια,
κι' ἔχεις καὶ τσίτουλα γερὴ παχειὰ νὰ κόβης λόγια.

Στοὺς μῆσα κι' ἔξω δανειστὰς ὑπόσχεται σθερμαίς
κι' ὄσα τοὺς πῆς τὰ χάθουνε σὰν χαζομπουκιές,
καὶ μῆς ἴπὸν πικρά τὴν πολλὰ τὰ λόγια σου τὰ τόσα
ὡσὰν μελομακάρουνα γλυκαίνουνα κάθε γλώσσα,
καὶ γίνονται γιὰ μὴ στιγμὴ ἀσήμια καὶ διαμάντια
καὶ τρέχουν ἀπ' τὸ στόμα μας σὰν ζάχαρι καὶ κάντια.

Ἀφάντη μου, πεντάφεντα, κι' Ἑγγλίζικη μουστάρδα,
ἔχεις καὶ καταπράσινη καὶ κόκκινη κονκάρδα,
ἀλλ' ἔχεις καὶ παράσημα παρηγορὰ τοῦ μέλλοντος,
τὸν ἦλιον τὸν δύνουτα μετὰ τοῦ ἀνκτέλλοντος,
ἔχεις καὶ τὸ παράσημο τοῦ αἵτου τοῦ μαύρου,
μάχης καὶ μπόλοιο χαρτί τοῦ Γεωργίου Σταύρου.

Ἔχεις μουλάρι κι' ἄλογα ἴπὸν μύλο σου νὰ ζυγῆς
κι' ἕνακ ντορβὰ νὰ τὸν γυρῆς καὶ τόκουε νὰ μαζεύης,
πετάλια κι' αὐγοτάραχα μᾶς τῶς Μεσολεγγίτικα
καὶ τριβῆς ὁ Δραχουμῆς σου μὴ σκόρδα Μεγαρίτικα
τῶν μισιλλήνων τὰ στραβὰ γιὰ νὰ μὴ ὁ βασικάνου
καὶ στοκορίαι Ἰγρηγορα ὁ δανειστὴ σὲ κάνουν.

Καλήμερα, Καλήμερα, καὶ πάντα Καλήμερα,
κι' ἄς τὸν καλημερίσωμε τὸν Ἄρσο τὸν ἄστειρα.
Μὲ εἶνα δὲν θὰ γίνωμε μουρλοζήγος, ἀφάντη,
καὶ χρυσοδιάρροια πᾶθαμε σὰν ἀπῆμα ραβίντι,
κι' ἰδῶ πὺν τραγουδήσαμε πιελὲς νὰ κατιντήση
κι' οὔτε καναγιας ἐλεγκτῆς ποτὲ νὰ ζεμτίση.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Εἶπε πὺν λές ἴπὸν Βαλτατζῆ ὁ Γεωργῆς ὁ Μελάς :
εὐὲν πᾶνομε τὴν Ἄλεπου ; ... καὶ τάχα τὸ γελᾶς ; ο
κι' εὐθὺς ὁ κόμοις ὁ καλὸς ὀσκούθη ἴπὸ ποδῆρι
κι' ἄλογα Ἰλιμιντρίζαν κι' ἔγκάρζινα γαϊδάρι,
καὶ πόθος νίκης φλογερὸς ἐκόλαξε ἴπὸ στήθη
κι' ἀπὸ τοὺς στύλους τοῦ Διὸς ἔξελίχθησαν τὰ πλήθη,
κι' ἐκ βᾶθρον ἐκλονίζοντο τὰ κλασικὰ ἰδῶφα,
μ' ἐκεῖνο δὲ τὸ δεικλετὸ τῆς Ἄλεπου συνάρι
ἴσαν καὶ ζῆνοι Προσβουταὶ καὶ ὀσποιναι μεγάλαι,
ἡ Ζήτα Ψῆ κι' ἡ Κάπα Χι κι' ἡ Σίγμα Βῆτα κι' ἄλλαι,
ὅπου τῆς δόλιας μᾶς καρδιάς στραγγίζουνα σὰν σρουγγάρια
κι' ἡμέρα νυκτα βαζοῦνε τοὺς αὐλοὺς ἴπὸν ἀγγάρια.
Ἐν τούτοις τὰ σπυρῶνια των οἱ κυνηγοὶ ἐκτύπησαν,
ἀλλ' ἴπὸ κι' ὁ Διάδοχος παρὼν μὲ τὴν Πριγκήπισσαν,

κι' ὄλοι σγῆδον οἱ Πριγκήπις, ἴπισση κι' ἡ Μαρξία,
καὶ κάθε φροῦτο τῆς Αὐλῆς καὶ τῆς τιμῆς κυρία.
Μόνον ὁ εἰρκὴς Βασιλεὺς καθόλου δὲν ἔβρανε
γχατὶ ἐκρουλόγησε καὶ λὲν πᾶς κοῦρα κάνει,
ἀλλ' ὅμως κι' ἡ Βασίλισσα ἴπὸν συνάρι δὲν ἴπὸ
καὶ καθεμία ὀσποιναι μεγάλας ἰπυεῖτο,
καὶ τὸ κλήρος ἔβρανε χωρίς νὰ βγάλου λῆξι
νὰ ὄσινε πορὸς τὸ πρόσωπο τῆς Ἄλεπου θὰ παίξη,
κι' ἴπὸ τοῦ Βάσσου τὸν υἱὸν ἐπῆλαχι ὁ κλήρος
καὶ κατεγεροκρότησε καθεὶς σπαθατος ἡμῶς,
καὶ τίλος πάντων, Περικλῆ, ἰδῶθη τὸ σημεῖον
νὰ τρέξουν πέρα ἴπὸν Δαφνὶ πρὸς τὸ Φρονοκομῆιον,
κι' ὁ Βάσσος πρῶτος ἔβρανε, τὸ γέρας τοῦ ἀγῶνος,
καὶ πᾶς τοῦ Παύλου-Πίπτερ Οὐσσάρης καὶ Δραγῶνος
παρηκοῦσθι, Περικλῆ, τὴν Ἄλεπου πηλάκα,
κι' ἴπουν κι' ἔγω ἴπὸν παρδάλη γαϊδούρα μου καθόλα,
καὶ κορδωμένους πῆγαινα μαρὶ μὲ τοὺς ἰπποῖτας
φορὸν γχατὰ κόκκινη κι' ἄσπρο βῶδι καὶ μπότης,
καὶ γιὰ νὰ βρῶ τὴν Ἄλεπου ἰδῶ κι' ἐκαὶ Ἰγρηζία
καὶ δεξιά καὶ ἀριστερὰ τὰ ἴχνη τῆς ἰμῶρια,
ἀλλὰ τοῦ κακοῦ καθεμῆ περὶν τοποθεσία
γχατὶ μὲ τούτοις τῆς βροχιάς καὶ μὲ τὴν ὑγρασία
εἶχαν καὶ τὰ ρουθουνία μου συνάρι τοῦ διαβόλου
καὶ μουραδὰ τῆς Ἄλεπου δὲν ἔβρανε καθόλου.
Κι' ἡμέρα κάπως σκυθρωπὴ καὶ συννεφωδῆς ἴπὸ
καὶ σγῆδιον εἰς τὴν Βουλὴν σορὸν ἐσῆθηται
περὶ τῆς γνησιότητος ἰμυροκῶν σημάτων,
ὀπότεν, φίλε Περικλῆ— ὡ θαῖμα τῶν ὀσμῶτων—
φωτὴν μεγάλην κι' ἤχηρᾶν ἀπὸ μακρὰν ἀκοῦ
πᾶς ἐπῆσε τὴν Ἄλεπου μὴ κυρία Κούν.
Τοῦτοῦν εἶναι τόνομα τῆς εὐγενούς συμβίας
τοῦ Γραμματέως τῆς κλεινῆς Αὐστριακῆς Προσβῆας.

Π.—Αὐτὴ λοιπὸν τὴν ἐπῆσε ;

Φ.—

Αὐτὴ...

Π.—

Ἀκοῦς ἐκαὶ

νὰ πᾶση καὶ τὴν Ἄλεπου μὲ Κούν Αὐστριακῆ ;
Φ.—Καὶ τότε τὰ τρεχάματα ὄλ' οἱ Ζουβῆς ἔβρανε
καὶ τὸ σπουδαῖον γεγονός ἴπὸν Βῆνικα τῆλεγράφησαν,
ὁ δ' Αὐτοκράτωρ, Περικλῆ, γι' αὐτὸ ὑπερέβρανε,
οὐ μὴν ὑπερέβρανε Ἀψέουργοι καὶ Μαγῆροι,
διότ' ἡ Κούν, ἀπόγονος Αὐστριακῶν Μαγῆρων,
κατῶρθε τὴν Ἄλεπου νὰ πᾶση ἄρον ἄρον
ἴπὸν γῆν αὐτὴν, πὺν τρέπαιε παντοῦ τὴν αὐλακόνου
κι' αὐτὰ τὰ βυζαντινὰ τὴν Ἄλεπου τσακόνου.
Ἐγὼ δ' αὐτὰ, βρὶ Περικλῆ, προσῆτον εἰς τὰ πλήθη :
αὐτὸ γένος τὸ Ἑλληνικὸν καὶ παλιν προσεβλήθη,
κι' ἀφοῦ ἀφῆσαν τὴν Κούν τὴν Ἄλεπου νὰ πᾶση
βεβαίως τοῦτο εἰ κακὸ μεγάλο θὰ ζεπᾶση,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς γιὰ τὸ συμβᾶν αὐτὸ
δὲν θὰ ἴμωρηθῆ δάσειον νὰ βρῆ μὴδὲ λερτό.
Καλὲ μᾶς ἱρεζέλιε κυρὰ ζενγενῆς...
κρίμα πὺν δὲν τὴν ἐπῆσε κερμῖα Ἑλληνῆς...
ἀμὲ τί κούναγι λοιπὸν ἡ μάνα σας, κυρίας,
ὅταν ἀφῆνε τὴν Κούν νὰ κᾶνη φασορῆας ;
κι' ἀφοῦ ἐκῆνη μοναχὴ τὴν Ἄλεπου ἰπασάκωσε
τὴν δόξαν καὶ τὴν πίστιν μᾶς ἀφῆκῶτες ἔχαντάκωσι.
Χαράμι πῆνε κι' αὐτὸ τὸ γάλα τῆς ἀνδρείας...
κρίμα πὺν λέγοσθε Ρωμηᾶς... τὸν σας καὶ πάλι στυ...
τὸ γέρας ἰσπερῆσθε ἀγῶνος ἴπυετου...
Κρίμα ἴπὸν Ἑλληνῆσιν ἔχεις τῆς μάνας καὶ τῆς κόρης
ἡ Κούν τῆς καταντροπῆσας... ὡ τίμωρα ! ὡ μόρας !...
κρίμα πὺν μεγαλώσατε ἴπὸν δοξασμένο γῶμα
ἀφοῦ κι' αὐτὴν τὴν Ἄλεπου δὲν πᾶνετε ἀκόμα,